

til at holde, men som ikke gjøre den ringeste Virkning paa os. Men det kan være nyttigt at konstatere, hvad De vist ikke selv ville bestride, at ved den Politik, de ere komne ind paa siden 1885, ere de komne ind paa noget helt Nyt, ere de komne bort fra det, der var Regjeringspartiets eller Høires oprindelige Formaal. Der var en Tid, det skal jeg ikke nægte, da det Parti, som det ærede Medlem har taget Ordet for, kæmpede imod, at Ministeriet skulde kunne fjernes igennem dette Thing, imod dette Things Eneret til Affættelse af Ministre og for Landstingets Ligeberettigelse. Den Tid har været, men er ikke mere. De Herrer kæmpe nu for noget ganske Andet, thi hine Spørgsmaal ligge slet ikke for, vi angribe ikke Ministeriets Forbliven, vi forlange ikke, at det skal gaa, eller at Landstinget skal have nogenlængst Mangel paa fuld Frihed, vi søge ikke i noget Punkt at indskrænke Landstingets Frihed paa nogetlængst Omraade. Hvad de Herrer nu kæmpe for, er derfor noget helt Andet, de kæmpe for at faae slaaet fast, at Folkethinget her skal være pligtigt til, paa Bevillingsomraadet og paa Lovomraadet at høre sig for provisoriske Foranstaltninger, ikke blot forud for, men imod Folkethingets udtrykkelige Villie. Derigennem ere de komne langt videre, end de nogenfinde have været. De ere komne saa vidt, at der til Forlig kun er en eneste Mulighed, nemlig at de komme tilbage fra det, de nu ere inde paa. Vilde de det, saa er Veien til Forlig aaben, men vilde de ikke gaa tilbage derfra, bliver der intet Forlig, thi det er ikke muligt, at de kunne forlange, at en Repræsentation skal gaa ind paa at slutte Forlig paa Vilkaar af Erkjendelse af, at det kun har Lov til at have en Mening om en Lov eller en Bevilling, indtil Regjeringen har taget den provisorisk; saa opfører dens Mening at gjælde, saa er den rent ude af Spillet. Vilde de Herrer en Gang stille sig fuldstændig ind i, hvad det betyder, tænkt Dem saa, at det skete ligeoverfor Landstinget, som nu står overfor Folkethinget. De Herrer ville saa hurtigt komme paa det Rene med, at det vil og kan Landstinget ikke finde sig i, thi da vil det fuldstændig tabe sin konstitutionelle Betydning. Et Forlig bygget paa et Tilbud om at opgive sin konstitutionelle Betydning er intet Forlig og kan aldrig bringes til Veie. Derfor siger jeg, at jo hurtigere de komme tilbage fra den Politik, desto hurtigere naae vi Forlig, og jo længere de fastholde den, desto længere varer det.

Scharling: Jeg skal ikke forlænge denne Debat ved at imødegaa den ærede Ordførers Udtalelser i det Enkelte, men jeg skal kun bemærke, at jeg ikke paa noget Punkt anerkjender Rigtigheden af, hvad han nu udtalte, hverken med Hensyn til militære Bevillinger eller med Hensyn til Oplosningens Betydning eller vor politiske Stilling eller Noget af alt det, han udtalte. Jeg skal kun bemærke, at naar den ærede Ordfører blandt Andet udtalte, at vi i den senere Tid vistnok ere komne til at gaa videre, end vi egentlig oprindelig have villet, kan jeg ikke indrømme, at det er sandt, men — hvad jeg iøvrigt ikke skal indlade mig paa — det kan være muligt, at Flertallet for sit Vedkommende i sin Tid er kommen til at gaa videre, end det maaste fra Først af vilde, og end det nu erkjender, at det har været klogt og hensigtsmæssigt at gaa, idet jo disse provisoriske Foranstaltninger, hvorover der nu klages saa stærkt, og som vi ogsaa fra vor Side ville bort fra, ere fremkaldte ved den Holdning, som dette Things Flertal har indtaget, selv i Foroverfor Finantsloven. Jeg begjærede særlig Ordet af Hensyn til en Bemærkning, hvormed den ærede Ordfører begyndte, nemlig at hvad der nu stod i Veien for en ordinær Finantslov, var Mangel paa Tid, og at denne Mangel paa Tid skrev sig fra, at man fra Regjeringens Side ikke vilde give den fornødne Tid til at naae en Overenskomst, idet den ærede Ordfører bemærkede, at den 1ste April nu kun er en Mythe, idet Regjeringen, som han udtalte, havde vilst, at man kunde benytte en kongelig Resolution og slippe for provisoriske Finantslove. Dertil skal jeg bemærke, for det Første, at den kongelige Resolution kun blev benyttet og efter min Formening heller ikke ret vel kunde benyttes til mere end til for en meget begrændset Tid at hjemle Regjeringen Ret til foreløbig at afholde Udgifter, og dernæst at det kunde ske paa den Tid, men ikke i April, da der behøves en Bemyndigelse til at opkræve Statter, som ikke kan gives ved kongelig Resolution. Hvad der for mig er Hovedpunktet, er imidlertid, at Betingelsen for, at en Forlængelse af Sessjonen gennem en midlertidig Finantslov eller paa anden Maade kunde føre til en ordinær Finantslov, maatte være, at det nu fremkomne Finantslovsforflag gav fornøden Basis for en saadan Overenskomst, men idet den ærede Ordfører selv med Styrke gjorde gjældende, at Flertallet ikke paa nogetlængst af de Punkter, som særlig frem-